

C – Heilige Familie – zondag 30 december 2018
Sir. 3,2-6.12-14; Ps. 128; Kol. 3,12-21; Lc. 2,41-52

Één grote familie

Enkele weken geleden was ik op gesprek bij twee jonge ouders, in verband met de voorbereiding op de doop van hun pasgeboren dochtertje, hun eerste kindje. Ze waren zichtbaar blij en apetrots. Bij zo'n gesprek stel ik ook altijd de vraag of ze getrouwd zijn, kerkelijk of burgerlijk. Nee, ze waren niet getrouwd, en ze dachten er zelfs niet aan. Op mijn vraag waarom, kreeg ik het hele verhaal. Hij en zij, van allebei de kanten, gescheiden ouders. En hij en zij, van haar kant en van zijn kant, gescheiden grootouders. En met ruzie en conflicten. Nee, het huwelijk had voor hun beiden geen betekenis. Liever niet, gezien de slechte voorbeelden van ouders en grootouders, nota bene van beide kanten.

Ja, daar sta je dan, als vertegenwoordiger van de Kerk, het sacrament van het huwelijk te promoten. Bij twee jonge ouders die, vanwege wat ze om zich heen hebben moeten meemaken, de waarde van de verbintenis van het huwelijk niet zien. Maar die van de andere kant wél diep gelovig zijn, een Bijbel in huis hebben en daar regelmatig uit lezen, naar de kerk komen, en wél een jonge man en een jonge vrouw die de waarden van het huwelijk ten diepste beleven, trouw aan elkaar, liefde voor elkaar, dankbaarheid voor het Godsgeschenk van een kind, een liefdevol gezin vormen, en hun dochtertje een vorming gaan geven in het geloof.

Een paar weken daarna was ik weer op doopgesprek thuis bij een jong koppel, voor de doop van hun tweede kindje. Ook daar viel weer het woord "huwelijk", maar bleek het bespreekbaar. Er werd zelfs geïnformeerd naar de mogelijkheden in de Onze Lieve Vrouw en in Sint-Pieter Boven. En ook daar, een gezinnetje waar de wezenlijke waarden van de huwelijkstrouw (ook zijn ze niet getrouwd) en het gezinsleven van af stralen.

Enfin, u weet het even goed als ik dat gezin en huwelijk in onze tijd een crisis doormaken. Dat geldt overigens voor veel zaken, men durft zich niet meer te binden als het voor blijvend is.

Het is vandaag het feest van de Heilige Familie. En de Heilige Schrift houdt ons in de lezingen van vandaag het beeld voor van een goed en degelijk gezinsleven, met een vader en een moeder, liefhebbende ouders en met liefhebbende kinderen. In zo'n gezin wilde Jezus geboren worden, in zo'n gezin wilde Hij opgroeien, de wereld ontdekken, naar school gaan, spelen, leren, bidden. Zo'n gezin als onze gezinnen. Heel gewoon.

Een ideaal gezin? Nee, niet helemaal. Want de jonge pré-puber van 12 is al opstandig. Hij vindt die Schriftgeleerden in de Tempel wel interessant, blijft er bij zitten, en neemt niet de moeite om zijn ouders te zeggen waar hij is. Alle ouders weten het, als u uw kind kwijt raakt in de menigte van de kermis of in de supermarkt, is er paniek aan boord. En alle ouders weten het, de kinderen zeggen niet altijd waar ze naar toe gaan. Bovendien geeft Jezus nog een vrij brutaal antwoord: "Wisten jullie niet dat ik bij mijn Vader moest zijn?"

Ja, dat gezin van Jezus, Marie en Jozef was eigenlijk een heel gewoon gezin. Met kinderen die soms dingen doen die wij niet altijd begrijpen. Kinderen die volwassen gaan worden, en dingen zeggen die wij niet snappen. En als ouders, vaders en moeders, bewaren wij het dan in ons hart. Zoals Maria deed. We praten er niet te veel over, maar we denken er wel altijd aan. Wanneer onze kinderen dingen doen, keuzes maken, waar wij het niet altijd meer eens zijn. Wanneer onze kinderen hun eigen weg gaan, hun eigen keuzes maken. Kinderen die volwassen worden, en een volwassen leven gaan leiden, zonder hun ouders. Zo'n kind was Jezus. Zijn ouders zijn nogal eens van Hem geschrokken, hebben ook niet altijd begrepen wat Hij zei, welke keuzes Hij maakte.

Want uiteindelijk? Over welke familie gaat het straks bij Jezus, als Hij zijn openbaar leven is

begonnen, en het Koninkrijk Gods predikt. Dat wij allemaal één grote familie vormen. Want wat lezen we in het Evangelie? Toen men Jezus zei: "Uw moeder en uw broeders daarbuiten vragen naar U", gaf Hij als antwoord: "Wie is mijn moeder, wie mijn broeders?" En Hij wees op de mensen die in een kring om Hem heen zaten: "Ziehier mijn moeder en mijn broeders. Want mijn broeder en mijn zuster en mijn moeder zijn zij, die de wil van God volbrengen" (Marcus 3,31-35). Dàt is mijn familie.

Dat zijn wij dus, met z'n allen. Eén grote familie.

Maar wie stond op die allerlaatste dag nog onder het kruis? Maria, die haar Zoon tot het bittere einde heeft gevolgd. Zie je wel. Toch weer: terug naar het gezin!

Régis de la Haye, diaken